

KRISTĪBAS UN KĀRDINĀŠANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 3:1-14; Rom. 6:1-6; Lūk. 3:21, 22; Lūk. 4:5-8; Jes. 14:13; Lūk. 4:9-13.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Svētais Gars kā balodis nolaidās uz viņu, un balss no debesīm atskanēja: “Tu esi mans mīļotais Dēls, uz ko man labs prāts.”” (Lūk. 3:22)

Rā mēs redzējam pagājušajā nedēļā, Lūka ir nodrošinājis sarakstu ar izcilām vēsturiskām personībām, lai mums parādītu, ka Jēzus un Jāņa ziņojums ir tik reāls un tik vēsturisks, kā šie spēcīgie cilvēki.

Bet ir vēl kāds svarīgs iemesls pieminēt šos varenos un ietekmīgos cilvēkus: lai pretstatītu viņus pazemīgajam tuksneša vīram Jānim Kristītājam, Dieva izredzētajam vēstnesim, kam bija jāsaņemas ceļš visnozīmīgākajam notikumam visā cilvēces vēsturē: Jēzus – pasaules Glābēja – nākšanai. Cik interesanti, ka Dievs neizvēlējās kādu no pasaules “izcilajiem” cilvēkiem, lai pavēstītu par Mesiju, bet gan vienu no “necilākajiem”.

Zinātnieki saliek visas šīs vēstures personības kopā, un mēs iegūstam 27.–28. gadu mūsu ērā, kad sākās Jāņa Kristītāja un Jēzus kalpošana. Romas impērijas slavenību valdīšanas laikā Jēzus tika kristīts un saņēma Debesu apliecinājumu, ka Viņš ir Dieva “mīļotais dēls” (Lūk. 3:22). Lūka šo faktu līdzdala pašā sākumā, pat pirms viņš lasītājam “secīgi izklāsta” Jēzus Kristus misiju un kalpošanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. aprīlī!

Sagatavojiet Kungam ceļu

Lūkas 3. nodaļā Jānis ir attēlots glābšanas vēsturē savā neatkārtojamajā un izšķirošajā lomā. Lai arī ko teiktu par Jāņa sludināšanu, viens ir skaidrs – viņš nemīkstināja savus vārdus, lai izpatiktu pūlim.

Izlasi Lūk. 3:1-14! Jāņa vārdi ir svarīgu patiesību pilni ne tikai tiem, kas viņu klausījās, bet mums visiem. Kādas domas tu vari paņemt sev no Jāņa teiktā?

Nožēla nav tikai teorētisks uzskats. Tas ir dzīves veids. Vārds cēlies no grieķu vārda "metanoia", kas nozīmē domu maiņa, kas ved uz jaunu dzīvi.

"Kristīt" nozīmē pilnībā iegremdēt ūdenī. Iegremdēšanai ir dziļa nozīme. Pat pirms Jāņa laikiem jūdi bija pievērsušies kristībām iegremdējot. To darīja tad, kad pagāni izvēlējās pievienoties jūdu ticībai.

Uzaicinot jūdus kristīties, Jānis Kristītājs iedibināja jaunu principu: kristībās cilvēks publiski atsakās no saviem vecajiem grēcīgajiem ceļiem un sagatavo sevi Mesijas nākšanai. Jānis Kristītājs tādā veidā ievadīja simbolisku grēka atstāšanas aktu un nodošanos jaunam dzīvesveidam Mesijas valstībā, kas drīz nāks. Jānis bieži piebilda, ka viņš krista tikai ar ūdeni, bet Tas, kas nāks pēc viņa, "jūs kristīs Svētajā Garā un ugunī" (Lūk. 3:16). Šeit ir izteikta kristību būtība: kā ūdenī iegremdēšanas akts tās ir tikai ārējs simbols iekšējai izmaiņai, ko apzīmogo Svētā Gara kristība.

Izlasi Rom. 6:1-6! Kādu garīgu mācību Pāvils smeļas no kristību procesa? Ievēro, kā viņš salīdzina pagremdēšanu un izkāpšanu no ūdens ar miršanu grēkam un dzīvošanu taisnībā. Kā tu esi piedzīvojis, cik reāla ir šī jaunā dzīve Kristū?

“Šis ir mans mīļotais Dēls”

Lūk. 2:41-50 mēs varam lasīt slavenu stāstu par Jāzepu un Mariju, kas pazaudēja Jēzu Jeruzalemē. Īpaši pārsteidzoša ir Jēzus atbilde Marijai, saņemot rājienu no viņas (48.p.). Jēzus atbilde ir apstiprinājums tam, ka Viņš apzinās Savu dievišķumu. “Kādēļ jūs mani meklējāt? Vai jūs nezināt, ka man jādarbojas sava Tēva lietās?” (49.p.) Kā teikts nākamajā pantā, Jāzeps un Marija nesaprata, ko Jēzus viņiem bija pateicis. Ja godīgi, kā gan viņi to saprastu? Galu galā, pat mācekļi, pavadījuši vairākus gadus kopā ar Jēzu, joprojām skaidri neapzinājās, kas Viņš bija un kāda bija Viņa misija.

Piemēram, pēc Savas augšāmcelšanās Jēzus sarunājās ar diviem mācekļiem uz Emavas ceļa. Viens no viņiem, runājot par Jēzu, teica, ka Jēzus “bija pravietis, varens darbos un vārdos Dieva un visu ļaužu priekšā” (Lūk. 24:19). Jēzus, protams, bija daudz vairāk nekā tikai Pravietis. Pat tad viņi vēl joprojām neaptvēra, kas Viņš ir un kāpēc Viņš ir atnācis.

Izlasī Mat. 3:13-17, Jāņa 1:29-34 un Lūk. 3:21, 22! Kāda nozīme ir Jēzus kristībām? _____

Kristībās Debesis apliecināja, ka Jēzus ir Dieva Dēls. Jēzus negāja kristīties tāpēc, ka Viņam bija vajadzīgs šis nožēlas publiskas apliecināšanas process, bet gan lai būtu par paraugu citiem (Mat. 3:14, 15). Saistībā ar Jēzus kristībām jāņem vērā trīs svarīgi faktori: (1) Jāņa Kristītāja paziņojums “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.” (Jāņa 1:29); (2) Svētā Gara svaidījums priekšā esošajai misijai; (3) Debesu paziņojums, ka Jēzus ir Dieva Dēls, uz ko Tēvam ir labs prāts.

Padomā par to: nevainīgo Dieva Dēlu, universa Radītāju, kristīja cilvēks – tas viss bija glābšanas plāna daļa. Kā šī pārsteidzošā labvēlība no Viņa puses palīdz mums būt labprātīgiem pazemoties, kad vien situācija to prasa?

Ne no maizes vien

“Bet Jēzus, Svētā Gara pilns, devās .. tuksnesī, kur četrdesmit dienas velns viņu kārdināja.” (Lūk. 4:1, 2) Dzimis Dieva norādītai misijai, iesvētīts savam uzdevumam kristībā, apveltīts ar Svēto Garu, Jēzus Kristus devās uz tuksnesi, lai pārdomātu gaidāmo uzdevumu.

Kārdināšana tuksnesī bija nozīmīga kauja lielajā cīņā starp Kristu un sātānu, kas bija plosījusies kopš Lucifera sacelšanās Debesīs. Tuksnesī, kad Glābējs bija novājināts pēc 40 gavēšanas dienām un kad turpmākais ceļš izskatījās drūms un nogurdinošs, sātāns personīgi devās uzbrukumā Jēzum. “Sātāns saprata, ka viņam ir vai nu jāuzvar, vai jātiek uzvarētam. No cīņas iznākuma bija atkarīgs pārāk daudz, lai to uzticētu saviem sabiedrotājiem eņģeļiem. Uzbrukumi jāvada viņam pašam personīgi. Pret Dieva Dēlu tika sakopotī visi atkritēju spēki. Kristus kļuva par mērķi visiem elles ieročiem.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 116. lpp.)

Ievēro, ko sātāns saka Kristum: “Ja tu esi Dieva Dēls, saki šim akmenim, lai tas top par maizi.” (Lūk. 4:3). Ko sātāns šeit cenšas izdarīt tādu, kas parāda, kādi bija viņa centieni Debesīs? _____

Maize šeit nav centrālais jautājums. Jā, 40 dienu gavēnis tuksnesī bija radījis Glābējā lielu izsalkumu, un sātāns izmantoja šos apstākļus kā ēsmu. Sātāns arī zināja, ka Jēzus ir Universa Radītājs. Viņam, kas bija radījis Universu no nekā, pārvērst akmeni par maizi bija nieks. Izšķirošā frāze kārdinājumā atrodama ievadā: “Ja tu esi Dieva Dēls...” Pirms 40 dienām balss no Debesīm bija apliecinājusi, ka Jēzus patiešām ir Dieva Dēls. Vai tagad Jēzum vajadzēja apšaubīt šo Debesu apliecinājumu? Dieva Vārda apšaubīšana ir pirmais solis, lai pakļautos kārdinājumam. Debesīs sātāns izaicināja Jēzus autoritāti. Arī šeit viņš dara tāpat, pat vēl viltīgākā veidā, nekā viņš bija centies to darīt Debesīs.

Kā tu vari iemācīties nepadoties sātāna mēģinājumiem panākt, lai tu sāktu apšaubīt Dieva apsolījumus? _____

Pielūdz mani!

Izlasi Lūk. 4:5-8. Kāpēc sātans gribēja, lai Jēzus viņu pielūdz? Kāds izšķirošs jautājums bija šeit likts uz spēles? _____

Pielūgsme ir tikai Dieva privilēģija. Tas ir viens faktors, kas uz mūžīgiem laikiem radīs atšķirību starp radījumiem un Radītāju. Viens no jautājumiem, kurā Lucifers sacēlās pret Dievu Debesīs, bija pielūgsme. Lucifera godkārtīgie centieni ir labi aprakstīti Jes. 14:13, 14 – uzkāpt Debesīs, augstāk par Dieva zvaigznēm uzcelt savu troni, būt kā Visaugstākajam. Tas bija mēģinājums uzurpēt varu un autoritāti, kas pieder tikai Radītājam un kas nekad nepiederēs nevienam radījumam, lai arī cik paaugstināts tas būtu.

Šajā kontekstā mēs varam labāk saprast, kas notiek šajā kārdināšanā. Kad Jēzus uzsāka Savu misiju atgūt Dieva autoritāti un īpašumu, sātans aizveda Viņu uz augstu kalnu un rādīja panorāmā visas valstis, piedāvājot Viņam vienkāršu darījumu: "Ja tu nolieksies manā priekšā un mani pielūgsi, tas viss būs tavš." (Lūk. 4:7)

Sātans centās novērst Kristus skatienu no Viņa dievišķā pārākuma un iekārdināt Viņu ar slavu un greznumu par tik nelielu samaksu kā tikai noliekšanos. Viņš šeit atkal centās iegūt autoritāti un pielūgsmi, kas viņam nebija izdevies Debesīs.

Ievēro, kā Kristus atvairīja kārdinātāju ar galēju nicinājumu. "Atkāpies no Manis, sātan!" (8. p., NKJV) Pielūgsme un kalpošana, kas izriet no tās, pieder tikai Dievam Radītājam vien. Šeit atkal Kunga Vārds nāk Viņam palīgā. Vai inspirācija ar Mozus starpniecību nesaka: "Kungs, mūsu Dievs, ir viens Kungs! Mīli Kungu, savu Dievu [...] Bīsties Kunga, sava Dieva, kalpo Viņam" (5. Moz. 6:4, 5, 13)? Pilnīga apņemšanās sekot Dievam ticībā un paklausībā ir labākā atbilde uz sātana meliem un viltībām.

Ikviens no mums var tikt kārdināts atkāpties no ticības, kaut vai tikai nedaudz. Darbs, eksāmena kārtošana universitātē, karjera prasa piekāpšanos sabata jautājumā. Kurā brīdī tas var notikt ar tevi? Kad šī cena ir apspriežama (ja vispār ir)? _____

Kristus – Uzvarētājs

Lūka un Matejs samaina otrās un trešās kārdināšanas secību. Iemesls tam nav skaidrs, bet tas mums netraucē. Izšķirošais jautājums ir Jēzus pilnīgā uzvara pār sātanu, kas pasludināta abos evaņģēlijos. Nozīmīgs fakts, kas kļūst redzams, pētot kārdināšanas, ir tas, ka Jēzus Kristus ir reāla persona – kārdināts tāpat kā mēs, tikai bez grēka (Ebr. 4:15). Uzvarot visās kārdināšanās, triumfējot pār sātanu, ar Dieva Vārdu Savā mutē un savienojoties ar Debesu spēkavotu lūgšanā, Jēzus ierodas, lai pasludinātu Dieva valstību un ievadītu Mesijas laikmetu.

Izlasi Lūk. 4:9-13 un Mat. 4:5-7. Pirmajā divās kārdināšanās Jēzus izmantoja Rakstus, lai uzvarētu sātana kārdinājumus. Tagad, trešajā, sātans dara to pašu un citē Rakstus, lai pārbaudītu, vai Jēzus patiešām nopietni attiecas pret Dieva Vārdu. Kas šeit notiek, un kā Jēzus atbild? _____

Sātans aizved Jēzu uz Jeruzālemes tempļa jumta – uz vissvētāko vietu jūdu vēsturē. Ciānas pilsēta, templis, kur Dievs mājo starp Saviem ļaudīm, kļūst par sātana uzbrukuma vietu. “Ja tu esi Dieva Dēls” – skan atkal ievadā. Ievēro, ko saka sātans: Ja Dievs patiešām ir Tavs Tēvs un ja Tava misija patiešām ir Viņa pavēle, tad meties lejā no jumta un pārbaudi to reizi par visām reizēm. Pavisam noteikti, ja tas viss ir patiesība, Dievs neļaus Tev savainoties. Pēc tam Viņš citē Rakstus: “Viņš Saviem eņģeļiem liks tevi pasargāt.” (Lūk. 4:10)

Sātans zina rakstus, bet skaidro tos nepareizi. Viņa taktika ir vadīt Jēzu tā, lai Viņš pārbaudītu Dievu. Patiešām, Dievs ir apsolījis Savu eņģeļu apsardzību, bet tikai tad, ja tiek darīta Viņa griba, kā tas bija Daniēla un Viņa biedru gadījumā. Jēzus atkal skaidri un noteikti atbild sātanam, atkal izmantojot Rakstus. Viņš paziņo, ka mums nav jāpārbauda Dievs (12. p.). Mūsu pienākums ir pakļaut sevi Dieva gribai un ļaut Viņam izdarīt pārējo.

Ievēro četras galvenās Bībeles mācības par kārdināšanām: (1) neviens nav atbrīvots no kārdināšanām; (2) kad Dievs ļauj kārdinājumiem nākt pār mums, Viņš arī dod žēlastību stāties pretī un spēku uzvarēt; (3) kārdināšanas nav katru reizi vienādas; (4) neviens netiek kārdināts pāri saviem spēkiem (1. Kor. 10:13).

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ja Jāzeps un Marija ar visu sirdi pārdomās un lūgšanās būtu kavējušies pie Dieva, viņi saprastu sava uzdevuma svētumu un neizlaistu Jēzu no acīm. Tie Pestītāju pazaudēja vienas dienas nolaidības dēļ, bet, lai Viņu atrastu, vajadzēja trīs dienu bailpilnu meklēšanu. Tā tas ir arī ar mums. Ar tukšu plāpāšanu, aprunāšanās un lūgšanu brīžu neievērošanu mēs vienā dienā varam pazaudēt Pestītāja klātbūtni, un tas var prasīt daudz dienu sāpju pilnu meklēšanu, lai Viņu atkal atrastu un atgūtu pazaudēto mieru.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 83. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kārdināšana pati par sevi nav grēks. Bībele māca, ka uzvara kārdināšanā apstiprina svētuma iespēju. Būt kārdinātam ir viena lieta, krist grēkā – tas ir kas cits. Vienlaikus, kāda ir mūsu atbildība, darot visu, ko spējam, lai izvairītos no kārdināšanas?

2. Filozofi un teologi bieži runā par “metastāstu” – tas ir liels, aptverošs stāsts vai tēma, kurā notiek citi stāsti. Citiem vārdiem sakot, metastāsts ir fons, konteksts, kurā norisinās citi notikumi un stāsti. Kā Septītās dienas adventisti mēs redzam lielo cīņu kā “metastāstu” jeb fonu tam, kas notiek ne tikai virs zemes, bet arī Debesīs. Kuri panti Bībelē parāda mums lielās cīņas realitāti, un kā tas palīdz izskaidrot, kas notiek pasaulē?

3. Kuri Bībeles panti ir visspēcīgākie solījumi par uzvaru pār kārdināšanām, kas nāk mūsu ceļā? Kāpēc tik un tā ir tik viegli krist, pat ar visiem šiem apsolījumiem?

4. Vienā no šīs nedēļas dienām bija izteikts šāds apgalvojums: “Dieva Vārda apšaubīšana ir pirmais solis, lai pakļautos kārdinājumam.” Kāpēc tas tā ir?

5. Kāda veida elkdievība var būt vēl viltīgāka par zemošanos kāda cita, nevis Kunga, priekšā?